

სახარება არის ღვთის ძალა ყველა მორწმუნის გადასარჩენად

ეს არის ის, რაც წმინდა წერილში, ანუ ბიბლიაში, მოციქულმა პავლემ განაცხადა რომაელთა მიმართ ეპისტოლეში (რომაელთა 1:16). მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი, როგორც შეზღუდული ადამიანური არსებების, ბუნება საშუალებას გვაძლევს მხოლოდ ნაწილობრივ გავიგოთ სახარების მასშტაბები და მნიშვნელობა, ის სრულად წარმოდგენილია იესო ქრისტეს პიროვნებაში (კოლასელთა 2:2-3) და გადმოცემულია წმინდა წერილში (2 ტიმოთე 3:15-17), ამიტომ ძალიან მნიშვნელოვანია გავიგოთ ამ „ღვთის ძალის“ ზოგიერთი ფუნდამენტური ასპექტი, რომელიც მან განახორციელა „ყველა მორწმუნის გადასარჩენად“.

რა არის სახარება?

სახარება (ბერძნულიდან „ეი-აგჰელიონ“, „კეთილი უწყება“) არის ღვთის მარადიული სამეფოს მოსვლის სასიხარულო ამბავი, რეალობა, რომელშიც ცოდვა, სიკვდილი და ბოროტება შეიძლება არსებობდეს, მაგრამ სადაც სრული მშვიდობა და სამართლიანობაა. მაგრამ ამ სასიხარულო ცნობამ ადამიანებს სერიოზული კითხვა უნდა დაუსვას: ღირსნი ვართ თუ არა ამ სამეფოში მარადიული სიცოცხლის აღდგომის მოპოვების?

შეგვიძლია თუ არა სრულიად მართებულები ვიყოთ ღვთის სამეფოსთვის?

ღმერთმა თავის ხალხს კანონი მისცა; ამიტომ, თუ ადამიანს სურს სიმართლის პოვნა, მან სრულყოფილად უნდა გამოიყენოს ღვთის მიერ გამოცხადებული ამ კანონის ყველა მცნება, რომელიც წმინდა წერილებშია მოცემული (კერძოდ, ბიბლიის პირველ ნაწილში, ებრაულ „თორაში“).

თუმცა, მოციქული პავლე ნათლად აფრთხილებს:

„რადგან ყველა, ვინც კანონის საქმეებს მიეკუთვნება, წყევლის ქვეშაა, რადგან დაწერილია: „წყევლია ყველა, ვინც არ იცავს კანონის წიგნში დაწერილ ყველაფერს, რათა შეასრულოს ისინი“. ახლა, რომ ღვთის წინაშე კანონით არავინ არის გამართლებული, ამკარაა, რადგან „მართალი რწმენით იცოცხლებს“ (გალატელთა 3: 10-11).

„ახლა კი ვიცით, რომ რასაც რჯული ამბობს, რჯულში მყოფთათვის ამბობს, რათა ყოველი პირი დაიხმოს და მთელი სამყარო ღვთის წინაშე პასუხისმგებელი გახდნენ, რადგან რჯულის საქმეებით ვერც ერთი ხორციელი ვერ გამართლდება მის წინაშე, რადგან რჯულით ხდება ცოდვის შეცნობა“ (რომაელთა 3:19-20).

ამიტომ, რჯულის დაცვით შეუძლებელია ღვთის წინაშე გამართლება: რჯული, თავისი აბსოლუტური შეუწყნარებლობით, გვაფიქრებინებს, რომ ჩვენ არ შეგვიძლია მისი სრულად დაცვა და, შესაბამისად, ვიმსახურობთ ღვთისგან მარადიულ დაგმობას და არა მართლებად და მარადიული სიცოცხლის ღირსად მიჩნევას.

ღვთის ხალხისთვის გამოცხადებული კანონის არმცოდნეობაც კი თანაბრად დამნაშავეები არიან მის წინაშე; ამასთან დაკავშირებით პავლე ამბობს: „კაცო, ყველა, ვინც განიკითხავს, უსაფუძვლო ხარ, რადგან რაშიც სხვას განიკითხავ, საკუთარ თავს სდებ მსჯავრს; რადგან შენ, ვინც განიკითხავ, იგივეს აკეთებ. ჩვენ ვიცით, რომ ღვთის სამსჯავრო სამართლიანად ეკისრება მათ, ვინც ამას აკეთებს. მაგრამ შენ, კაცო, რომელიც განიკითხავ მათ, ვინც ამას აკეთებს და იგივეს აკეთებ, ფიქრობ, რომ ღვთის სამსჯავროს გაექცევი?“ (რომაელთა 2:1-3)

სახარება: სასიხარულო ამბავი

მაგრამ, ამ „ცუდი ამბების“ შემდეგ, პავლე ამხელს სახარებას: „ახლა კი, რჯულის

მიუხედავად, ღვთის სამართალი გამოჩნდა, რასაც მონაშენი რჯული და წინასწარმეტყველნი, ანუ ღვთის სამართალი იესო ქრისტეს რწმენით ყველა მორწმუნისთვის - სინამდვილეში, არ არსებობს განსხვავება: ყველამ შესცოდა და მოკლებულია ღვთის ღიდებას - მაგრამ უსასყიდლოდ მართლდება მისი მადლით, ქრისტე იესოში გამოსყიდვით.“ (რომაელთა 3:21-24)

გამართლება ხდება მადლით, ქრისტე იესოს რწმენით, ყველა მორწმუნისთვის და ეს ხდება უსასყიდლოდ ჩვენთვის. მაგრამ ფასი გადაიხადა თავად ქრისტემ: „ღმერთმა დაადგინა ეს შერიგების მსხვერპლად მისი სისხლის რწმენით, რათა ეჩვენებინა თავისი სამართალი“ (რომაელთა 3:25). „ღმერთი კი ამით აჩვენებს თავისი სიყვარულის სიდიადეს ჩვენდამი: სანამ ჯერ კიდევ ცოდვილები ვიყავით, ქრისტე მოკვდა ჩვენთვის.“ (რომაელთა 5:8) ქრისტე, რომელიც ჯვარცმული მოკვდა, მიუხედავად იმისა, რომ უდანაშაულო იყო, კაცობრიობის ისტორიის განმავლობაში მის მიმართ მორწმუნეთა ყველა ცოდვა აიღო, არა მათთვის ჩაეთვალა ეს, არამედ მკვდრებით აღდგომის გზით მათ სრულყოფილი სამართლიანობა მიაწერა. იესო, წერს პავლე, „ჩვენი ცოდვების გამო მოგვეცა და ჩვენი გამართლებისთვის აღდგა“ (რომაელთა 4:25). „სინამდვილეში, ღმერთი ქრისტეში იყო, რათა შეერიგებინა სამყარო მასთან, ადამიანებს მათი ნაკლოვანებები არ ჩაეთვალა და შერიგების სიტყვა ჩვენში ჩადო. ამიტომ ჩვენ ქრისტეს ელჩებად ვმოქმედებთ, თითქოს ღმერთი ჩვენი მეშვეობით გვეხვეწებოდეს; ქრისტეს სახელით გვედრებით: მეურიგდით ღმერთს. ვინც ცოდვა არ იცოდა, ცოდვად აქცია ჩვენთვის, რათა ჩვენ ღვთის სიმართლე გავმხდარიყავით მასში“ (2 კორინთელთა 5:19-21).

ჩვენი კეთილი საქმეები ჩვენს ხსნას არ უწყობს ხელს

გამართლება არის „რწმენით, რჯულის საქმეთაგან დამოუკიდებლად“ (რომაელთა

3:28). ამიტომ, თუ რჯულის საქმეებიც კი (რომლებიც ღვთის მიერ არის პირდაპირ ნაბრძანები და სამართლიანად და კეთილად ითვლება, რომაელთა 7:12) არ უნებებს ხელს ჩვენს გამართლებას, მაშინ ვერც ერთი სხვა საქმე ვერ შეძლებს. ეს ასეა იმისათვის, რომ გამოვრიცხოთ ნებისმიერი ადამიანური სიამაყე ღვთის წინაშე (რომაელთა 3:27; 4:2; 1 კორინთელთა 1:26-29; გალატელთა 6:14).

მაგრამ, თუ კეთილი საქმეები ვერ გვეხმარება საკუთარი თავის გადარჩენაში, განა სახარება ცოდვისკენ მოწოდება არ არის?

პავლე უარყოფს, რომ სახარება აძლევს ადამიანებს ცოდვის უფლებას და წერს: „მაშ, რა? ვცოდოთ, რადგან რჯულის ქვეშ კი არა, მადლის ქვეშ ვართ? ნუთუ არასოდეს! ნუთუ არ იცით, რომ თუ ვინმეს მონებად სწირავთ თავს მორჩილებისთვის, მისი მონები ხართ, ვისაც ემორჩილებით: ან ცოდვისა სიკვდილისთვის, ან მორჩილებისა სიმართლისთვის? მაგრამ მადლობა ღმერთს, რომ ცოდვის მონები იყავით, გულით დაემორჩილეთ იმ სწავლების ნიმუშს, რომელსაც მიენდეთ და ცოდვისგან გათავისუფლებულები სიმართლის მონები გახდით“ (რომაელთა 6:15-18). იაკობის 2:14-26 საუბრობს იმ ადამიანების მდგომარეობაზე, რომლებიც ამბობენ, რომ რწმენა აქვთ და ამტკიცებენ, რომ მათ საერთოდ არ აქვთ ცოცხალი რწმენა, არამედ მკვდარი. ის გვასწავლის, რომ ვინც რწმენას აღიარებს, საქმეებით უნდა აჩვენოს, რომ გამართლებულია, როგორც ეს აბრაამმა და რახაბმა გააკეთეს. კეთილი საქმეები ღმერთის მიერ არის მომზადებული, რათა ჩვენ, მორწმუნეებმა, შევასრულოთ: „რადგან მადლით ხართ გადარჩენილები რწმენის მეშვეობით და ეს თქვენგან კი არა, ღვთის ნიჭია; არა საქმეებისგან, რათა არავინ დაიკვეხნოს. რადგან ჩვენ მისი ქმნილება ვართ, შექმნილნი ქრისტე იესოში კეთილი

საქმეებისთვის, რომლებიც წინასწარ მოამზადა ღმერთმა, რათა მათში ვიაროთ“. (ეფესელთა 2:8-10). კეთილი საქმეები ღვთის სადიდებლად არის (მათე 5:14-16).

როგორ მივიღოთ ღვთისგან ხსნა ქრისტე იესოში?

„რა უნდა გავაკეთო, რომ გადავრჩე?“ მათ კი უთხრეს: „წინაშე უფალი იესო და გადარჩები“ (საქმეები 16:30-31). ბიბლიის მრავალი მონაცემით საუბრობს ღვთის მიერ მონიჭებულ ხსნაზე, მაგალითად: იოანე 3:16; 11:25-27; საქმეები 4:12; რომაელთა 1:16; 3:21-28; 5:7-11; 10:9; 16:25-27; ესაია 43:25; 53:5; იერემია 17:14; ებრაელთა 7:25; 9:28; ლუკა 18:13-14; 1 იოანე 5:11-13; 2 კორინთელთა 5:19; ტიტო 3:4-7; ეფესელთა 2:8-10; გალატელთა 2:20-21; მარკოზი 1:14-15.

ღმერთი ყველას უბრძანებს, მოინანიონ და ირწმუნონ უფალი იესო ქრისტე: მხოლოდ ამ გზით მიიღებენ ადამიანები მის პატიებას და მარადიულ სიცოცხლეს, რომელიც მან საჩუქრად მოგვცა სიკვდილითა და აღდგომით ყველასთვის, ვინც მას სწამს. მნიშვნელოვანია, რომ ეს ყველას გავუზიაროთ, რათა სხვებმაც მიიღონ ღვთის ეს შეუდარებელი ნიჭი. მათთვის, ვინც სკეპტიკურად არის განწყობილი ბიბლიის ავტორიტეტის მიმართ, შემდეგი ნაწილი ეხება წინასწარმეტყველებას, რომელიც აჩვენებს, რომ წმინდა წერილი ღვთისგან არის შთაგონებული (თქვენც შეგიძლიათ გააზიაროთ ეს ინფორმაცია). ღმერთმა დაგლოცოთ!

დამატებითი ინფორმაცია ქართულ და სხვა ენებზე:

Wix: xsdeusov.wixsite.com/ethne/1-ka

ბიბლიის შთაგონება

ბიბლია ღვთისგან არის შთაგონებული. ამის დასამტკიცებლად არგუმენტი ამტკიცებს, რომ „სამოცდაათი კვირის“ (დანიელი 9:24-27) წინასწარმეტყველებაში იწინასწარმეტყველა იესო ნაზარეთელის სიკვდილის პერიოდი: წინასწარმეტყველებაში ნათქვამია, რომ მესია (რომელიც ითარგმნება როგორც „ქრისტე“, „ცხიმიანი“ ან „კურთხეული“) მოკლული იქნებოდა „7 და 62 კვირის“ (დანიელი 9:25-26) შემდეგ, ანუ 69 (= 7+62) 7-წლიანი პერიოდის (როგორც ლევიანებში 25:8), თითოეული 12 თვის (1 მეფეთა 4:7) 30-დღიანი (150 დღე გაყოფილი 5 თვეზე, როგორც დაბადება 7:11.24 და 8:4) წიგნებში). 7-წლიანი 69 პერიოდი 483 (= 69 × 7) წელიწადს შეადგენს. 483 წელი 360 (= 12 × 30) დღისა უდრის 173880 (= 483 × 360) დღეს, ზუსტად 476 (= 173880/365.25) წელს და იულიუსის კალენდრის 21 დღეს. ეს დროის ინტერვალი იწყება „იერუსალიმის აღდგენის“ ბრძანებიდან (დანიელი 9:25), რომელიც ნემიას 2:1,5,7,11-ის მიხედვით, გაიცა ძვ. წ. 445 წლის მარტში ან აპრილში, მეფე არტაქსერსეს მეფობის მეოცე წელს (რომლის მეფობაც ისტორიულად ძვ. წ. 464 წელს დაიწყო) და მთავრდება ახ. წ. 32 წლის მარტში ან აპრილში ან მაისში. (= 476 წელი - ძვ. წ. 445 + 1 წელი; თქვენ უნდა გამოთვოთ 0 წელი და დაამატოთ 1 წელი, რადგან 0 კალენდარში არ არსებობს), რაც თავსებადია იმ პერიოდთან, როდესაც იესო ისტორიულად გარდაიცვალა (გაზაფხულზე და ახ. წ. 30-დან 33 წლამდე). ბიბლია აბსოლუტური მატერიალიზმის წინასწარი ვარაუდით ისეთ რამეს აკეთებს, რისი ახსნაც შეუძლებელია: ის მომავალს სულ მცირე ორი საუკუნით ადრე წინასწარმეტყველებს (დანიელის წიგნის ყუმრანის უძველესი ხელნაწერის, სახელწოდებით 4Q114, დათარიღება) არა ზოგადად, არამედ კონკრეტული მოვლენის მოხდენის დროის დაზუსტებით. ამის შემთხვევითობის ალბათობა დაახლოებით 2%-ზე ნაკლებია (4 შესაძლო წელი გაყოფილი 200 წლის წინანდელზე 0.02). მეორეს მხრივ, წმინდა წერილი განმარტავს, თუ როგორ არის ეს შესაძლებელი: ბიბლიის ღმერთი, ერთადერთი ჭეშმარიტი, ისტორიის მბრძანებელია და შეუძლია მომავლის გამოცხადება.